

Jukatan – w krainie cenotów

Foto – Dreamstime

■ Położony na południowym wschodzie Meksyku półwysep Jukatan to krajobrazy białych plaż i lazurowych lagun ciągnących się wzdłuż wybrzeża Morza Karaibskiego i Zatoki Meksykańskiej. Płaskie tereny pozbawione sieci rzecznej przenikają się tu z tajemniczą atmosferą dżungli kryjącej skarby pozostawione przez cywilizację Majów.

Marian Dziadek

Nauczyciel geografii, I LO, Wodzisław Śląski

Administracyjnie półwysep obejmuje terytorium meksykańskich stanów Campeche, Jukatan i Quintana Roo. Z geomorfologicznego punktu widzenia obejmuje również Belize, departament Petén w Gwatemali oraz niewielkie części meksykańskich stanów Chiapas i Tabasco. Zajmuje powierzchnię 181 tys. km². Przed przybyciem Hiszpanów nazwa tego regionu brzmiała Mayab, co w języku yucatec maya oznacza „płaski”.

Geologia półwyspu nie jest zbyt skomplikowana. Na fundamencie zbudowanym ze skał magmowych i metamorficznych spoczywa warstwa wapieni tworzących się od mezozoiku aż po neogen. Na północy sedymentację zaburzył upadek asteroidy. W rezultacie powstał krater o średnicy 180 kilometrów i 20 kilometrów głębokości. Jednak dzisiaj nie widać żadnego krateru, ponieważ został zagrzebany pod warstwą wapieni, które tworzyły się w płytkim morzu przez ponad 65 milionów lat, od końca kredy do plejstocenu. Z czasem morze się wypłycało, płyta powoli zaczęła się wynurzać.

Na południu proces ten rozpoczął się około 33, na północy zakończył zaś się około 1,8 miliona lat temu. W okresach zlodowaceń plejstocenów, kiedy poziom mórz był niższy o 120 metrów platforma ta miała o wiele większy zasięg.

Podczas gdy na wschodnim wybrzeżu półwyspu zmiana głębokości jest bardzo gwałtowna, to na północy i zachodzie Jukatana w cieśninie Campeche płytka platforma rozciąga się na kilkaset kilometrów.

Wzdłuż całego wybrzeża ciągną się płytkie laguny, w części wschodniej otoczone rafami koralowymi. Rafa ta zwana Mesoamerican Barrier Reef System lub Great Mayan Reef jest drugą co do wielkości rafą na świecie po wielkiej Rafie Koralowej w Australii. Ciągnie się na długości 1126 km od wyspy Contoy na północy po Islas de Bahía w Hondurasie, z tego 350 km przypada na meksykańskie wybrzeże Jukatana. We wszystkich tych krajach na znacznym odcinkach rafa jest objęta ochroną. W meksykańskiej części istnieją aż cztery parki narodowe i dwa światowe rezerваты biosfery.

Laguny

Wzdłuż 964 kilometrów wybrzeża Jukatana znajduje się aż 10 lagun, które zajmują 19 tys. km² powierzchni. Wszystkie są bardzo płytkie, ich głębokość waha się od 20 cm do 5 m, prawie nieodczuwalne są w nich fale pływowe (maksymalnie 1,5 m), a średnia temperatura wody przekracza 20° C. Różnią się wielkością, zasoleniem, czasem wymiany i jakością wody.

Największa laguna Chetumal znajduje się na południowym wschodzie półwyspu i ma powierzchnię ponad 1000 km², podczas gdy Bojorquez, nad którą leży Cancún zaledwie

3 km², zasolenie waha się od 10‰ w największej, do 40‰ w Rfo Lagartos. Te różnice wynikają z wielkości wlotów, cyrkulacji powietrza, która zmienia się w rytm pór roku, a co za tym idzie sezonowymi przepływami słodkiej wody oraz działalności człowieka, który wybudował mosty i wały.

Przykładem laguny o najbardziej zróżnicowanym środowisku jest laguna Celestún położona na zachodzie. Mimo że opady wynoszą tu niespełna 800 mm, występuje tu bardzo bogata, ułożona strefowo, szata roślinna. Pierwszą strefę tworzą nadmorskie zarośla wydumowe, składające się z halofilnej roślinności wydumowej, która jest odporna na wysokie zasolenie, silne wiatry i pływy. Kolejną stanowi kolczasty gąszcz, który jest mieszanką sawanny i niskiego tropikalnego lasu zrzucającego liście w porze suchej.

Od strony laguny pojawiają się lasy namorzynowe z czarnym i czerwonym mangrowcem. Pośród nich pojawiają się tzw. *petenes* – zalesione wyspy, zanurzone w słonawych bagnach zwanych tu *blanquizales*. Mają one okrągły lub owalny kształt i średnicę niekiedy ponad kilometra. Na wyspach spotyka się drzewa brązowe (*Metopium brownei*), mahoniowce, drzewa zapote (*Pouteria sapota*), figowce, czyli drzewa charakterystyczne dla wilgotnych lasów równikowych.

Jak to jest możliwe, że roślinność, która nie lubi zasolonych wód, rośnie pośrodku słonawych bagien? Wytlumaczeniem jest budowa geologiczna Jukatana. Wapienne podłoże jest bardzo porowate i uszczelnione, w rezultacie wody opadowe szybko wnikają w grunt, tworząc olbrzymie zbiorniki podziemnych wód. Te kilometrami płyną podziemnymi rzekami w stronę morza. A że na półwyspie teren obniża się od centrum w kierunku morza słodkie wody wybijają pod wpływem siły hydrostatycznej w lagunach w postaci źródeł. Wody te nie tylko przynoszą słodką wodę, ale również osady.

Bogactwo flory idzie w parze z bogactwem fauny. Szczególnie bogata jest tu awifauna reprezentowana przez kilkaset gatunków ptaków takich jak: kardynałowie, wilgi, piłodzioby, dzięcioły, kolibry, muchołówki, zimorodki, kormorany, fregaty, czaple, czaple szare, białe ibisy, bociany, rybołowy, jastrzębie, sępy, ptaki z rodziny bekasowatych, kukawki kalifornijskie. Z endemicznych są to: strzyżyk jukatański, przepiór białobrewy i meksykański koliber widłosterny.

Najliczniej występującym ptakiem jest tu różowy flaming. Stada flamingów można zobaczyć w tej części laguny, gdzie zasolenie jest największe. Ich intensywny czerwony kolor komponuje się z kolorem wody zabarwionej astaksantyną wytwarzaną przez plankton i algi, które są pokarmem krewetek zjadanych przez flamingi. Laguna jest też miejscem schronienia i wylęgu 4 zagrożonych gatunków żółwia morskiego i dwóch gatunków krokodyli, jak krokodyl amerykański i moreleti. Żyją tu również manaty.

Kraina cenotów

Jukatan jest obszarem, gdzie na powierzchni nie ma prawie rzek. Nieliczne krótkie płyną w strefie wybrzeży i na południu. O braku sieci rzecznej nie decydują warunki klimatyczne, lecz wspomniane wapienne podłoże.

Położenie w strefie międzyzwrotnikowej sprawia, że występuje tu klimat podrównikowy suchy i wilgotny, stąd też notuje się tu wysokie wyrównane temperatury w ciągu roku (26°C), przy dość dużej zmienności przestrzennej opadów. Na północno-zachodnim wybrzeżu wynoszą one zaledwie 500 mm, kiedy na południowym wschodzie dochodzą do 1400-2000 mm. Większość opadów występuje w porze deszczowej, od maja do września.

Laguna Bojorquez. Foto – Adobe Stock

Laguna Celestún

Las namorzynowy w lagunie

Petenes – zalesione wyspy

Ojos de agua

Na Jukatanie woda deszczowa o wiele szybciej, niż to ma miejsce na innych obszarach krasowych na świecie infiltruje w podłoże, gdyż nie ma tu skał, które by zatrzymywały je na powierzchni terenu. Duża podatność wapieni na rozpuszczanie i ich porowatość spowodowała, że rozwinęła się tu sieć „podziemnych rzek”. Jako że teren na Jukatanie obniża się od centrum w kierunku wybrzeży, sieć podziemnych rzek ma układ wachlarzowy.

Obszarem „źródłiskowym” są wznoszące się na wysokość 250 m n.p.m. Sierrita de Ticul, strefa wzniesień ciągnących się łukowato na granicy stanów Campeche, Jukatan i Quintana Roo na długości 250 km. Sierrita wyznacza granicę między płaską równiną Jukatanu na północy, a pagórkowatym regionem Campeche na południu. Płaskość terenu, płytowa budowa oraz bliskość morza sprawiają, że w niższe warstwy wdziera się słona woda morska¹, która ze względu na większą gęstość nie miesza

się ze słodką. Na ich granicy tworzy się tzw. haloklina, która przesuwa się w górę lub w dół wraz ze zmieniającym się poziomem morza. A że w strefie halokliny rozpuszczanie wapienia jest najintensywniejsze, w rezultacie powstały tu podziemne korytarze jaskiniowe na różnych poziomach. W ten sposób powstały dwie najdłuższe na świecie podwodne jaskinie Sac Actun i Ox Bel Ha o długości odpowiednio 370 i 270 km.

W niektórych miejscach korytarze ulegają zawaleniu, tworząc otwarte „okna” na powierzchnię. Na Jukatanie nazywa się je cenotami. Ich sieć jest tu bardzo gęsta, jest ich około 3 tysiące, ale szacuje się, że może ich być nawet od 5 do 8 tysięcy. Cenoty mają różne kształty, jedne mają pionowe ściany (np. Xcolac), inne kształt dzbanka (Ucil), jeszcze inne kształt jaskini lub pieczary (Chac Mool i Chaak Tun). Te, które występują w strefie przybrzeżnej nazywane są *ojos de agua*. Szczególnie duże ich nagromadzenie występuje na północnym wschodzie i północy półwyspu w tzw. pierścieniu cenotów.

Majowie

Cenoty, jak i aguady² od początków osadnictwa ludzkiego w tym regionie były źródłem słodkiej wody. Dla Majów studnie krasowe były świętymi miejscami rytuałów i ceremonii. Uważano je za drzwi do świata podziemnego. Mieszkał w nich Bóg deszczu i wody – Chaaka. Majowie składali mu ofiary z ludzi, zwłaszcza dzieci. Uważali, że składając ofiary z ludzi, gwarantują sobie płodność, okazują pobożność i prześlą bogów. Jedną z rytualnych cenote była tzw. święta cenote (*cenote sagrada*) znajdująca się na terenie dawnego miasta Majów w Chichén Itzá. Nad „łożami” wody powstały takie znane miasta, jak Uxmal, Ek’Balam, Tulum, Mayapan, Xel-Há czy Yaxuna.

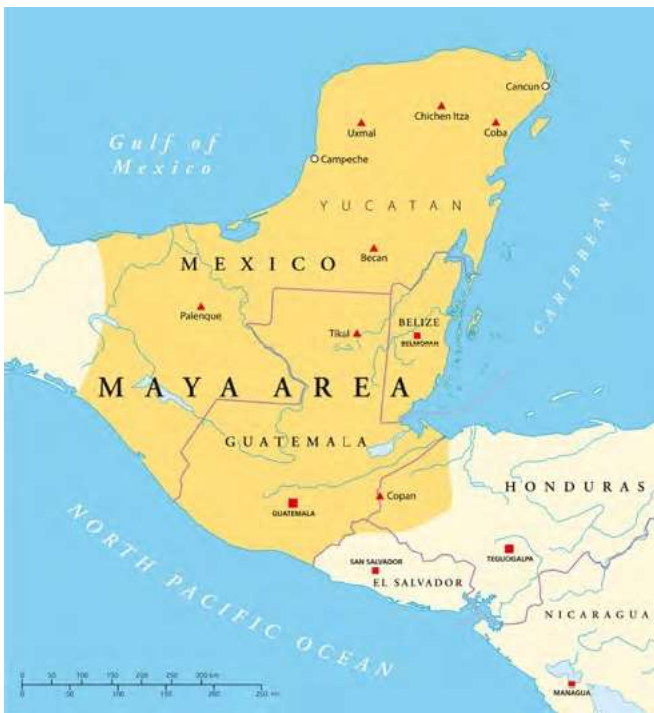
Cywilizacja Majów na Jukatanie upadła przed tym jak przybyli tu Hiszpanie. Powodem ich upadku były prawdopodobnie długoletnie susze. Hiszpanie, którzy pojawili się na półwyspie

¹ Takie miejsca, w których współistnieje woda słodka ze słoną nazywa się anchialinowymi warstwami wodonośnymi.

² Aguady są to studnie krasowe w których przepływ wody zostaje przerwany przez osady.

Chichén Itzá – boisko do peloty

Terytorium zajmowane przez Majów i rozmieszczenie najważniejszych ruin. Foto – Adobe Stock

po raz pierwszy w 1511 roku w ciągu zaledwie 60 lat, podbili cały ten teren. Przywleczone przez nich choroby zdziesiątkowały mieszkańców, a tych co przeżyli, zapędzono do niewolniczej pracy w ramach tzw. *encomienda*. Niszcząc ważne przedmioty, obrazy i księgi, Hiszpanie wymazali znaczną część historii Majów i ich wiedzy. Obecnie jak się szacuje w meksykańskich stanach na Jukatanie około 700 do 1200 tysięcy posługuje się językiem yucatec maya.

Milpa i ejido

Większość mieszkańców mówiących w języku rodzimym to osoby, które są potomkami tych Indian, którzy nie dali się zniewolić i uciekli do dżungli. Gospodarcze i duchowe przetrwanie zapewnił im system uprawy ziemi zwany milpa. System ten polega na wycinaniu i wypalaniu fragmentów lasu, sadzeniu roślin przez dwa lata, a następnie pozwalaniu na regenerację zniszczonej ziemi przez okres do 8 lat, zanim ponownie przeznaczy się ją pod uprawę. Wypracowany przez tysiące lat sposób uprawy jest odpowiedni dla tego obszaru, ze względu na silny drenaż wód i słabe gleby. A dominują tu trudne w uprawie kamieniste rędziny zajmujące 75% powierzchni Jukataniu.

Podstawą milpy są kukurydza, fasola i dynia. Te trzy rośliny wzajemnie się uzupełniają; odżywczo (kukurydza dostarcza węglowodanów, fasola białko, a dynia witamin i minerałów) i ekologicznie (każda uprawa zajmuje inną niszę w ekosystemie i pomaga sobie nawzajem we wzroście). Kukurydza zapewnia podporę, dzięki której fasola może się wspinać, fasola wiąże azot w glebie (czyniąc go dostępnym dla innych roślin), a dynia tworzy warstwę okrywową (chroni glebę przed słońcem i powstrzymuje wschody chwastów).

Nie ma tu mowy o sztucznym nawadnianiu, rośliny wysiewa się wraz z rozpoczęciem deszczowej pory roku, nie stosuje się nawozów sztucznych. Związków mineralnych dostarcza popiół spalonych drzew, nie stosuje się maszyn, bo to system bezorkowy, jednym słowem jest to rolnictwo zrównoważone. Oprócz tego uprawia się melony, pomidory, chili, słodkie

Piramida El Castillo w Chichén Itzá

ziemniaki, kłębiana kątowatego (jícama), amarantusa, świerzbicia właściwego (*mucuna*) i agawę henekwen. Duże znaczenie ma pszczelarstwo. Majowie działalność rolniczą uzupełniali polowaniem, rybołówstwem i hodowlą. Zwierzyną łowną były jelenie, króliki, żółwie, tapiry, małpy i ptaki. Obecnie polowania są mniej popularne, natomiast hodowla ptactwa domowego i trzody jest nadal powszechna.

Przetrwaniu systemu milpa do dzisiejszych czasów pomogła reforma rolna rozpoczęta w 1917 roku i wprowadzenie w 1934 roku za prezydentury Lazaro Cardenas nowego systemu własności tzw. ejidos. Ziemie ejido są prawnie własnością ich członków (*ejidatarios*), którzy posiadają wspólne prawa do zarządzania i podejmowania decyzji. Obecnie aż 56% gruntów i dwie trzecie lasów na Jukatanie są zarządzane przez ejido lub *comunidades agrarias*³. Ejido są podzielone na pojedyncze działki przeznaczone pod uprawy i obszary wspólnego użytku (zazwyczaj lasy).

Krwawe drzewo i chicle

Osadnictwo na Jukatanie nie tylko utrudniał dostęp do wody i słaba gleba, ale również duże zalesienie obszaru. Z badań paleobotanicznych wynika, że zaledwie cztery tysiące lat temu region ten był cieplejszy i znacznie bardziej suchy niż obecnie, a tereny porośnięte obecnie tropikalnym lasem pokrywały rozległe sawanny. Lasy zaczęły dominować w krajobrazie dopiero około 2500 lat temu.

Szata roślinna na półwyspie zmienia się wraz z gradientem opadów z północnego zachodu na południowych wschód. Na północy, bliżej wybrzeża spotyka się kolczaste lasy, w których licznie rosną sukulentki. W kierunku południowym przechodzą one w lasy podzwrotnikowe zrzucające liście w porze suchej z tamaryndowcem fałszywym, dereniem jamajskim. Rosną też tu cedr hiszpański, drzewo z rodziny osoczynowatych (*Bursera simaruba*, lokalne nazwy: *gumbo-limbo*, *palo mulato*), morwa suszarnicza i wiąz hiszpański.

W centrum i na południowym wschodzie pojawiają się półzimozielone (od 25 do 50% drzew zrzuca liście w porze

³ Comunidades agrarias różnią się od ejidos tym, że reprezentują formalną restytucję roszczeń do ziemi przodków na rzecz ludów tubylczych, podczas gdy roszczenia ejido nie wymagały wcześniejszej historycznej okupacji

System uprawy milpa, źródło: Wikipedia

suchej) wilgotne lasy tropikalne, w których rosną drzewa zapote, orzech chlebowy, mahoń honduraski, ziele angielskie i modrzejec kampechiański.

Ze względu na fakt, że nie było tu odpowiednich warunków (poza południem) do rozwoju rolnictwa, aż do połowy XX w. lasy były głównym źródłem bogactwa. W dobie kolonizacji hiszpańskiej znaczne dochody uzyskiwano z eksportu tzw. krwawego drewna, czyli kłód modrzejca kampechiańskiego, z którego uzyskiwano czerwony, czarny i niebieski barwnik do farbowania tkanin.

Innym surowcem, pozyskiwanym w tutejszych lasach, który zrobił światową karierę było chicle, żywica kilku gatunków drzew z gatunku Manilkara (sączyniec, pigwica). Spuszczany i utwardzony sok z pigwicy właściwej już w czasach przedhiszpańskich Majowie wykorzystywali do utrzymania czystości i wypełniania ubytków zębów, odświeżania oddechu i oszukiwania głodu. Od lat 70. XIX wieku, kiedy chicle sprowadzono do Stanów Zjednoczonych, aż do połowy lat 40. XX wieku popyt na naturalną gumę z pigwicy ciągle rósł. Lecz rozwój przemysłu chemicznego w XX wieku sprawił, że krwawe drewno zastąpiły sztuczne barwniki, naturalną gumę zastąpiła guma syntetyczna.

Agawa henekwen

Zielone złoto

Trzecią rośliną, pochodzącą z Jukatany, która zrobiła światową karierę, jest agawa henekwen. Henekwen to rodzaj kaktusa, który pochodzi ze wschodu półwyspu. Już w dobie przedkolumbijskiej Majowie uprawiali agawę na tarasach domów i używali do wytwarzania takielunku, powrozów, worków, toreb, hamaków.

Kiedy w połowie XIX wieku w USA skonstruowano maszynę do prasowania słomy i siana, rozpoczął się wielki boom. Przy uprawie i przetwórstwie tej rośliny w szczytowym okresie zatrudnionych było 90% siły roboczej parającej się rolnictwem, powierzchnia upraw była pięciokrotnie większa od uprawy podstawowej tu rośliny żywieniowej – kukurydzy i zajmowała 70% gruntów uprawnych na Jukatanie. Zbiory w 1910 roku osiągnęły 200 tysięcy ton, co zaspokajało 85% światowego zapotrzebowania na twarde włókno. Eksport włókna na rynek amerykański przyczynił się do powstania wielkich fortun i rozkwitu bogatych hacjend, a Jukatan stał się najbogatszym stanem Meksyku. Nie dziwi zatem fakt, że na przełomie XIX i XX wieku nazywano go tu zielonym złotem. Włókno wywożono z portu Sisal, od którego nazwano później roślinę uprawianą w innych częściach świata.

Po I wojnie światowej rozwój sztucznych włókien i konkurencja ze strony krajów, które przemyciły agawę z Jukatany i produkowały własne włókno, zakończyły okres prosperity zielonego złota.

Boom naftowy i turystyczny

Trudne warunki życia na Jukatanie powodowały, że osadnictwo było tu wyjątkowo rozproszone. Poza północną częścią półwysp praktycznie był bezludny. Zmiana zaludnienia wpływała na ewoluowanie struktury politycznej na półwyspie. Po zdobyciu przez Hiszpanów cały obszar funkcjonował jako Generalny Kapitanat Jukatany. W 1821 roku Jukatan obejmujący cały obecny półwysp w granicach Meksyku stał się 19. stanem tego kraju. W 1862 roku wydzielono z niego nowy stan Campeche, na początku XX wieku – terytorium federalne Quintana Roo. To terytorium uzyskało status stanu dopiero w 1974 roku.

Obecnie w tym stanie mieszka już 1 mln 857 tys. mieszkańców. Podobnie dynamiczny wzrost zanotował stan Campeche, którego populacja powiększyła w ciągu 50 lat prawie 4-krotnie. Co takiego się stało w ostatnim 50-leciu, że populacja trzech stanów wzrosła z 1,1 mln w 1970 r. do 5,1 mln w 2020 r.? Duży udział miała eksplozja demograficzna, który obszar podobnie jak cały Meksyk przeżywał od lat 40. do 80. XX wieku. Ale decydującym czynnikiem zwłaszcza w Quintana Roo była masowa migracja z innych części Meksyku.

W stanie Quintana Roo, co drugi mieszkaniec, w Campeche co piąty, a w Jukatanie co dziesiąty urodził się poza tym stanem. Co stało się impulsem tego ruchu? Niewątpliwie najistotniejsze są odkrycie złóż ropy naftowej i rozwój turystyki. Rozwój obu dziedzin gospodarki rozpoczął się równolegle w latach 70. XX w. Na początku tej dekady odkryto na szelfie Zatoki Meksykańskiej u zachodnich wybrzeży stanu Campeche bogate złóż ropy naftowej, nieco wcześniej, bo w 1969 r. rząd meksykański podjął decyzję o budowie nowej miejscowości turystycznej, która mogłaby konkurować z Acapulco.

Wydobycie ropy naftowej uczyniło stan Campeche najbogatszym stanem w Meksyku. Przy średniej dla kraju wynoszącej 23 tys. dol. na mieszkańca PKB wynosi w tym stanie

57,5 tys. dol. Turystyka nie generuje już tak wielkich dochodów, stąd też PKB w dwóch pozostałych stanach jest bliskie średniej (Quintana Roo 24 tys. dol., Jukatan 18,8 dol.).

Turystyka na Jukatanie stała się nowym Eldorado i ma olbrzymi potencjał rozwojowy. Do lat 50. XX wieku jedynym środkiem transportu, którym można się było dostać na półwysep, była droga morska. Obecnie półwysep Jukatan jest świetnie skomunikowany z resztą Meksyku i światem. W Cancún, Meridzie i Campeche znajdują się międzynarodowe lotniska, główne miasta łączą autostrady. W 2020 roku rozpoczęto budowę szybkiej kolei Tren Maya, która połączy największe miasta półwyspu oraz dotrze do największych ruin.

Już dzisiaj na półwysep przybywa rocznie ponad 20 mln turystów, głównie z USA. To z myślą o nich powstała Riviera Maya, 210-kilometrowy ciąg wybrzeża rozciągający się na wschodnim wybrzeżu Jukatanu nad Morzem Karaibskim na południe od Cancún. Obecnie funkcjonuje tam ponad czterysta luksusowych hoteli, które zawłaszczyły kilometry piaszczystych plaż.

W przerwie na plażowanie turyści mogą zwiedzać liczne ruiny, z których najczęściej odwiedzane są: Tulum, Chichén Itzá, Uxmal, nurkować w zalanych jaskiniach i na rafie koralowej, kąpać się w cenotach, podziwiać różnorodność fauny i flory. Godne odwiedzenia są stanowe stolice: Mérida i San Francisco de Campeche. Oba miasta założyli konkwistadorzy z rodu Montejo, w 1531 r. i 1542 r. Stolica Jukatanu rozkwit przeżyła w dobie boomu henekwenowego. Wtedy powstała Paseo de Montejo, główna ulica w stylu bulwarów francuskich. Obecnie miasto jest centrum kulturalnym, naukowym i przemysłowym Jukatanu i uważane jest za trzecie najlepsze do zamieszkania miasto w Meksyku. Campeche w 1999 roku zostało wpisane na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO.

Fotografie: Marian Dziadek

Ulice Meridy

Bibliografia:

- file:///C:/Users/Admin/Downloads/Publicaci_n_16_ Utilidad_de_la_Frontera_Agr cola_en_el_estado_de_Yucat_n.pdf
- file:///C:/Users/Admin/Downloads/agua_amenazada_informe_contaminacion_anillo_de_cenotes_yucatan_mexico.pdf
- <https://www.bloomberg.com/news/articles/2019-02-22/mexico-s-yucatan-train-brings-promise-of-a-tourism-boom>
- <https://www.citypopulation.de/en/mexico/cities/>
- <https://www.elfinanciero.com.mx/peninsula/area-de-cultivo-de-henekuen-en-yucatan-crece-25-en-seis-anos/>
- http://geoinfo.amu.edu.pl/wpk/geos/geo_7/GEO_PLATE_KL-3.HTML#FigKL-3.1
- <https://www.gob.mx/conanp/documentos/region-peninsula-de-yucatan-y-caribe-mexicano?state=published>
- <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/j.1600-0587.2009.06293.x>
- <https://sites.northwestern.edu/monroyrios/tag/yucatan/>
- <https://thecancunsun.com/mexican-caribbean-preparing-for-the-biggest-year-on-record-for-tourist-arrivals/>
- <https://en.es.wikipedia.org/wiki>

Cancún – ogólnodostępna plaża

